

Krídlo pre veveričku

„Maja, kde sa túlaš, pod' už domov!“ nečakane sa ozvalo z malého domčeka pod lesom. Majina babička pani Hlávková sa začala zháňať po vnučke.

„Idem!“ zavolala Maja naspäť. Musela kričať poriadne nahlas, aby ju babička počula. Jej krik však spôsobil na kraji lesa hotový rozruch. Z blízkeho krovia vyleteli vtáky a neďaleko začala utekať srnka.

Vladko vyľakane vytreštil oči a Maja sa chytila za ústa. Vedela, že v lese sa nemá správať hlučne, ale v tej chvíli na to úplne zabudla. Nechcela, aby sa o ňu babička zbytočne bála.

„Musím ísť domov,“ ospravedlňujúco povedala.

„Tak utekaj, nech sa o teba babička nestrachuje,“ povzbudil ju Slávo.

„No o desať minút zabehni k nášmu plotu. Dám ti kúsok z koláča pre teba aj pre babičku s dedkom,“ žmurkla na ňu Katka.

„Super, ďakujem!“ v zhone odpovedala Maja.

„My veľmi ďakujeme za spoločnosť aj za stráženie,“ usmiala sa Katka.

„Nie je zač,“ zazubila sa Maja a potom sa rozbehla.

„Ahoj, Maja!“ zakričal za ňou Vladko.

Aj on sa spolu s rodičmi vydal rýchlou chôdzou k domovu. Tempu rodičov však

nestačil, tak ho otecko radšej vzal na plecيا. To sa mu vždy veľmi páčilo, pretože mal odtiaľ skvelý výhľad.

Keď mamička nakrájala voňavý koláč, najprv položila pár kúskov na tanierik a otecka s Vladkom poslala k plotu, aby ho odovzdali Hlávkovcom. Ona zatiaľ uvarila Vladkovi čaj zo sušených šípok a čerstvých jablčných šupiek. Pre seba a pre Slávka pripravila kávu a každému dala na tanier kúsok koláča. Keď sa vrátili, hneď sa doň s chuťou pustili. Bol úžasný.

„Otecko chcel cestou zjesť ten koláč pre Maju,“ so smiechom žaloval Vladko.

„No teda, to sa robí, otecko?“ pokarhala ho mamička, ale pritom sa usmievala. Dobre vedela, že to bol len ockov žartík.

Slávo vystrúhal previnilú tvár a pokrčil pleciami. „Keď on tak nádherne voňal,“ ospravedlňujúco povedal.

„Môžete si ešte vziať, máme ho dosť,“ ponúkla im mamička a mala radosť, že všetkým tak chutí. Dokonca aj Vladko zjedol dva kusy koláča. Mamička tiež dva a otecko rovno tri.

Po olovrante otecko vyhlásil: „Rád by som sa pustil do toho krmidla pre veveričku. Nechce mi niekto pomôcť?“

Mamička mala ešte hromadu bielizne na žehlenie, ale Vladko sa hneď prihlásil do služby. „Budem tvoj pomocníček,“ povedal a všetci sa rozosmiali, pretože *pomocníckovia* boli škriatkovia z jednej rozprávky, ktorí mali za úlohu pomáhať ľuďom.

Otecko s Vladkom teda nechali mamičku napospas veľkej hromade bielizne a vydali sa do garáže. Bol tam totiž pracovný stôl s množstvom všelijakého náradia. Slávo si najprv dal ruky v bok a potom sa pozorne rozhladal okolo seba. Premýšľal, z čoho a ako vyrobiť krmidlo pre veveričku.

Vladko ocka napodobnil. Postavil sa s rukami v bok rovnako ako on. Keby ich niekto pozoroval, musel by sa smiať. No len čo sa pustili do práce, bola radosť ich sledovať. Slávo sa snažil dávať synčekovi jednoduché úlohy. Podával mu kladivo alebo kliešte, sem tam niečo podržal, priniesol alebo vyhodil do odpadkového koša.

Asi po hodine a pol prišiel Vladko oznámiť mamičke, že je všetko hotové.

„Chceš sa ísť na krmidlo pozrieť?“ spýtal sa s iskričkami v očiach. Mamička, pochopiteľne, chcela, aj keď ešte všetka bielizeň nebola vyžehlená. Vypla žehličku a ponáhľala

sa do garáže. Vladko ju doslova ťahal za ruku, takže tam boli raz-dva.

„Čo na to hovoríš?“ dožadoval sa otecko pochvaly.

Mamička mu ju neodoprela. Skôr naopak, nešetrila chválou: „No to je paráda! Vedela som, že si šikovný, ale netušila som, že až takýto. Naozaj sa ti to podarilo!“

„Zanesieme ho do lesa,“ plánoval otecko.

Mamička však mala iný názor. Ako právnička veľmi dobre vedela, že to nejde len tak, umiestniť niečo na cudzom pozemku. „Keby to bol náš les, tak pokojne, ale obávam sa, že toto by nám nemuselo prejsť. Radšej daj krmidlo do zadnej časti záhrady, ktorá je najbližšie k lesu,“ navrhla.

Otecko bol trochu mrzutý, že jeho plán nevyšiel, ale keď ho mamička uistila, že takto sa aspoň veвериčky naučia chodiť k nim do záhrady a Vladko ich bude môcť pozorovať, súhlasil.